ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας χωριάτης ποὺ νύχτα-μέρα παραπονιότανε πὼς δουλεύει σὰ σκυλὶ καὶ προκοπὴ ποτέ του δὲν βλέπει. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ δούλευε στὸ χωράφι του, παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ Σατανᾶς καὶ τοῦ λέει:

— Ἔχεις δίκηο, παλληκάρι μου, νὰ κλαίγεσαι. Κάνεις μιὰ δουλειὰ ποὺ ταιριάζει σὲ ζωντόβολα κι' ὄχι σ' ἕνα γυιὸ τοῦ Ἀδάμ. Μὰ ἐγὼ στοιχημάτισα νὰ κάνω ἕναν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο καὶ νὰ ποὺ ἔτυχες ἐσὺ μπροστά μου. Δῶσε μου τὸ ἀλέτρι σου νὰ σὲ βοηθήσω.

Ὁ χωρικὸς ὑπάκουσε.

Ὁ Σατανᾶς ἔπιασε τὸ ἀλέτρι, ἐκέντρισε μιὰ τὰ βώδια καὶ σὲ μιὰ βόλτα ἡ γῆ βρέθηκε ὠργωμένη κι' ἕτοιμη γιὰ τὴ σπορά.

— Σοῦ ἀρέσει τώρα; ρώτησε ὁ Σατανᾶς.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ χωριάτης, ἀλλὰ ὁ σπόρος ἐφέτος εἶνε τόσο ἀκριβός... Ποῦ θὰ βρῶ σπόρο;

Ὁ Σατανᾶς, χωρὶς ν' ἀπαντήση, σήκωσε τὴ μακρυὰ οὐρά του, χτύπησε τὸν ἀέρα κι' οἱ σπόροι ἄρχισαν νὰ πέφτουν βροχή.

— Τώρα πιστεύω νᾶσαι εὐχαριστημένος, εἶπε στὸ χωριάτη.

— Ἔ! εἶπε ὁ χωριάτης. Καλὸς εἶνε ὁ σπόρος, μὰ μπορεῖ νὰ πάη καὶ χαμένος. Δὲν λογαριάζεις τὴν παγωνιά, τὶς νεροποντές;

— Πάρε αὐτὸ τὸ κουτί, τοῦ λέει ὁ Σατανᾶς. Μέσα σ' αὐτὸ εἶνε κλεισμένος ὁ ἥλιος καὶ ἡ βροχή. Μεταχειρήσου τα ὅπως σοῦ ἀρέσει.

Πραγματικά, ὁ χωριάτης μεταχειρίστηκε τὸν ἥλιο καὶ τὴ βροχὴ ποὺ εἶχε στὴν ἐξουσία του, ὅπως ἤθελε.

Μὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν καλὴ χρησιμοποίησι τοῦ καιροῦ δὲν ὠφελήθηκαν μονάχα ἡ δικές του σπορές: Ὅλης τῆς περιοχῆς τὰ χωράφια προμηνοῦσαν μεγάλη ἐσοδεία, χρονιὰ εὐτυχισμένη.

Πάνω στὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ παρουσιάστηκε πάλι ὁ Σατανᾶς στὸ χωριάτη, τὴ στιγμὴ ποὺ κυττοῦσε μὲ ζήλεια τὰ γειτονικὰ χτήματα ποὺ χάρις σ' αὐτὸν εἶχαν καὶ κεῖνα τόσο ἄφθονο καρπό.

— Πῶς! Πάλι λυπημένος εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ Σατανᾶς.

— Ἀλλοίμονό μου! ἀναστέναξε ὁ χωριάτης. Σκέπτομαι πὼς ἡ ἀποθῆκες μου θὰ γκρεμιστοῦν ἀπ' τὸ πολὺ βάρος τοῦ καρποῦ. Ὕστερα ἡ τιμὴ θὰ κατεβῆ πολὺ χαμηλά. Τόσο πολὺ στάρι εἶνε γιὰ πέταμα. Ἐτούτη ἡ μεγάλη ἐσοδεία εἶνε ἡ καταστροφή μου.

Ὁ Σατανᾶς, χωρὶς ν' ἀπαντήση, πιάνει ἕνα στάχυ, τὸ ξεφλουδίζει καὶ δίνει τὰ σπυριὰ στὸ χωριάτη. Ἦσαν ὁλόχρυσα. Ὁ χωριάτης τὰ κυττάει μὲ προσοχή, τὰ ξανακυττάει καὶ τέλος φωνάζει ἀπελπισμένος:

— Ὦ, Θεέ μου! Γιὰ νὰ κάνω τὸ χρυσάφι ἐτοῦτο νομίσματα, πόσες φασαρίες καὶ πόσα ἔξοδα πρέπει νὰ κάνω!

Ὁ Σατανᾶς τότε ἔχασε τὴν ὑπομονή του. Ἀγρίεψε. Ἔφτυσε τὸν χωριάτη κατάμουτρα καὶ τῶβαλε στὰ πόδια. Ἔτρεχε σὰν... δαιμονισμένος, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν... χίλιοι ἀχάριστοι!...

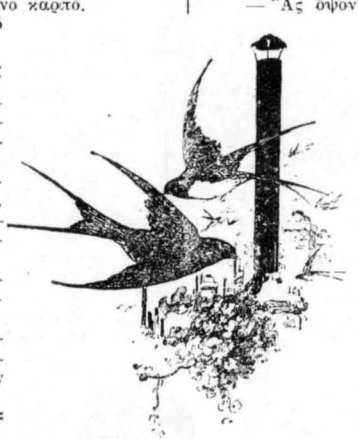

κι' ἡ φενάκη ποὺ φοροῦσε πῆρε φωτιά.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ποὺ καθόταν, ὅπως εἴπαμε, δίπλα της, χωρὶς καμμιὰ κακὴ πρόθεσι βέβαια, καὶ γιὰ νὰ προλάβη κανένα δυστύχημα, ἅρπαξε γρήγορα τὴ φενάκη τῆς γειτόνισσάς του καὶ τὴν πέταξε πέρα. Ἡ μαρκησία ὅμως, νομίζοντας πὼς τὸ ἔκαμε αὐτὸ ἀπὸ κακοήθεια, τοῦ ἔριξε τὴν ἴδια στιγμὴ τ' αὐγὸ στὸ πρόσωπο καὶ τὸν πασάλειψε κατὰ τρόπον... ἀνιερώτατο!...

Τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι ἡ μισοπάλαβη αὐτὴ γρηὰ ἐξακολούθησε νὰ βλαστημᾶ τὸν ἀτυχῆ ἱερωμένο καὶ δὲν θέλησε ποτέ της νὰ παραδεχθῆ ὅτι τὴν ἐγλύτωσε ἀπὸ βέβαιο κίνδυνο.

***

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθουμε στὸν περίφημο γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του ντὲ Βραγκά. Ἰδοὺ τί γράφει γι' αὐτὸν στὸ ὑπέροχο Ἡμερολόγιό της ἡ περίφημη κυρία ντὲ Σεβινιέ:

«***Ὁ Βραγκὰ πρὶν ἀπὸ τρεῖς-τέσσερες μέρες ἔπεσε μέσα σ' ἕνα λάκκο. Τόσο ὅμως ἦταν ἀφηρημένος, ὥστε δὲν ἀντελήφθη καθόλου τὸ πέσιμό του καὶ ρωτοῦσε τοὺς διαβάτες ποὺ πῆγαν νὰ τὸν βοηθήσουν, τί... χάρι ζητοῦσαν ἀπ' αὐτόν. Ἡ περιπέτειά του αὐτὴ δὲν τὸν ἐσωφρόνισε ὡστόσο καθόλου καὶ παραξενεύτηκε πολὺ ὅταν ἔμαθε ἀργότερα πὼς παρὰ λίγο θάσπαζε τὴ ραχοκοκκαλιά του!***».

Ὁ ντὲ Βραγκὰ εἶχε πολὺ δυσανάγνωστο γράψιμο καὶ ὁσάκις ἕνας φίλος του λάβαινε ἐπιστολή του, προσκαλοῦσε τρεῖς-τέσσερες ἄλλους γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ διαβάσουν τὶς τζίφρες του καὶ νὰ βγάλουν νόημα μέσ' ἀπὸ τὶς τερατώδεις ἀρλοῦμπες του. Ἐπίσης πολλὲς φορὲς ξεχνοῦσε κι' ἔγραφε ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ἀπάνω στοὺς φακέλλους, ἀλλάζοντας τὸ γένος τῶν παραλημπτῶν κ.λ.π.

Γιὰ τὸν μεγάλον αὐτὸν ἀφηρημένο, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευσε πιθανότατα ὡς πρότυπο στὸν σχετικὸ «χαρακτῆρα» τοῦ Λὰ Μπρυγιέρ, δηγοῦνται καὶ τὸ ἑξῆς ἀπίστευτο. Λένε δηλαδὴ ὅτι τὴ βραδειὰ τοῦ γάμου του ξέχασε πὼς εἶχε παντρευτεῖ καὶ βγῆκε... περίπατο!...

Γυρίζοντας κατόπιν στὸ δωμάτιό του, παραξενεύτηκε ποὺ δὲν ἐβρῆκε ἐκεῖ ὅπως συνήθως τοὺς θαλαμηπόλους του. Καὶ μόνον ὅταν τοῦ εἶπαν πὼς εἶχαν πάει νὰ ὑπηρετήσουν τὴ νειόνυφη, θυμήθηκε τὴν τελετὴ ποὺ εἶχε γίνει μόλις πρὸ ὀλίγων ὡρῶν, θυμήθηκε πὼς εἶχε παντρευτεῖ κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴ συμβία του!...

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ TRISTAN BERNARD

ΜΠΑΜ... ΚΑΙ ΚΑΤΩ!...

Ἡ ἱστορία μου εἶνε λιγάκι παληά. Ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσω: Ἀρχίζει πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τελειώνει στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, λοιπόν, ζοῦσε ἕνας κάποιος νεαρὸς κ. Ζαμπουὲν ποὖχε ἕνα τρομερὸ πάθος: τὸ κυνῆγι. Δὲν ἄφινε εὐκαιρία γιὰ εὐκαιρία, φρόντιζε νὰ τὸν προσκαλοῦνε παντοῦ ὅπου θὰ μύριζε μπαροῦτι καὶ κατώρθωνε νὰ μὴ λείπη ἀπὸ καμμιὰ κυνηγετικὴ ἐκδρομή. Εἶχε γυρίσει ὅλη τὴ Γαλλία κυνηγῶντας κι' ἂν δὲν εἶχε πάει στὴν Ἀφρικὴ γιὰ νὰ κυνηγήση τίγρεις, λιοντάρια κι' ἄσπρους παπαγάλους, δὲν ἦταν δικό του φταῖξιμο: Δὲν βρέθηκε κανένας νὰ τὸν καλέση.

Ἀλλὰ — ὑπάρχει, βλέπετε, πάντοτε κάποιο «ἀλλὰ» ἢ κάποια σκομπρόζικη λεπτομέρεια σὲ κάθε ἱστορία — μ' ὅλο ποὺ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ τὰ δάση, τὰ βουνά, ἡ λαγκαδιὲς κι' οἱ κάμποι, μυρηγκιάζανε ἀπὸ κάθε λογῆς κυνῆγι τριχωτὸ καὶ πετούμενο, ὁ κ. Ζαμπουὲν δὲν κατώρθωνε ποτέ του νὰ χτυπήση οὔτε μιὰ τσίχλα, οὔτε κανένα τσιροποῦλι.

Τοῦ ἔτυχε βέβαια — καὶ πολὺ συχνὰ — νὰ λαβώση χωρικοὺς ἢ ἀμέριμνους διαβάτες καὶ καμμιὰ δεκαριὰ φορὲς καὶ συγκυνηγούς του. Λένε μάλιστα πὼς τρεῖς ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους ποὺ λάβωσε, τὰ εἶχαν τινάξει κιόλας.

Ἐξὸν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὁ κ. Ζαμπουὲν εἶχε σκοτώσει κάμποσα σκυλιά, δυὸ ἄλογα καὶ μιὰ γελάδα ποὺ βύζαινε τὸ μοσχαράκι της, μὲ ἀξιοκατάκριτη ἀπρονοησία.

Ὅλ' αὐτὰ θὰ ἦσαν καλὰ καὶ ἅγια, ἂν ὁ κ. Ζαμπουὲν δὲν παρατηροῦσε ἔξαφνα, μὲ ἄφατη θλῖψη, ὅτι ἀπὸ χρονιὰ σὲ χρονιὰ ἡ προσκλήσεις σὲ διάφορα κυνήγια ἀραίωναν. Ὅλοι του οἱ φίλοι τοῦ κάνανε τώρα συστηματικὸ μποϋκοτάζ.

— Ἂς ὄψονται τὰ πολιτικά μου φρονήματα, συλλογιζόταν ὁ κ. Ζαμπουέν. Στοὺς δύσκολους χρόνους ποὺ ζοῦμε, τὰ πολιτικὰ μίση, καμμιὰ φορά, ξελασκάρουν καὶ τὰ ἱερὰ δεσμὰ τῆς φιλίας ἀκόμα.

Ἀπὸ σκέψι λοιπὸν σὲ σκέψι, καταστάλαξε στὴν πεποίθησι πὼς οἱ φίλοι του ποὺ τὸν προσκαλοῦσαν ἄλλοτε τόσο πρόθυμα, ἔπαψαν πειὰ νὰ τὸν προσκαλοῦν σὲ κυνῆγι, γιατὶ ἦσαν πολιτικοί του ἀντίπαλοι, μ' ὅλο ποὺ αὐτὸς ὁ καϋμένος δὲν ἀνῆκε σὲ κανένα κόμμα καὶ δὲν εἶχε ἀποκρυσταλλωμένο κανένα πολιτικὸ φρόνημα.

Ὁ κ. Ζαμπουὲν εἶχε ἀρχίσει νὰ μαραζώνη ὅταν — γιὰ κολή του τύχη — κηρύχτηκε ὁ πόλεμος καί, σὰν ἄνθρωπος τοῦ... μπαροῦτιοῦ ποὺ ἦταν, ἔτρεξε καὶ κατατάχθηκε ἀπὸ τοὺς πρώτους.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ τύχη τοῦ χαμογελοῦσε καὶ μάλιστα τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἀρχίσανε ἡ ἐχθροπραξίες: Ὁ λοχαγός του τὸν εἶχε στείλει μ' ἄλλους δυὸ ἀγγαρεία νὰ πάνε στὴν ἕδρα τοῦ Συντάγματος γιὰ νὰ παραλάβουν τρόφιμα. Ἐπειδὴ λοιπὸν πήγαιναν ἀγγαρεία, ἐπειδὴ τὰ τρόφιμα ποὺ θὰ κουβαλοῦσαν ἦσαν πολλὰ κι' ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν δρόμο ποὺ θὰ πήγαιναν δὲν ἦταν φόβος νὰ συναντήσουν ἐχθρούς, ὁ λοχαγὸς τοὺς ἀπαγόρεψε νὰ πάρουν ὅπλα. Ὁ κ. Ζαμπουὲν ὅμως, σὰν προνοητικὸς ἄνθρωπος ποὺ ἤτανε, πῆρε μαζύ του μιὰ χειροβομβίδα γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό... Δρόμο παίρνουν, δρόμο ἀφίνουν, ὅταν ξαφνικὰ στὸ βάθος τοῦ δρόμου διακρίνεται ἕνα συννεφάκι σκόνης. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ κ. Ζαμπουὲν κατατίνει μιὰ βλαστήμια:

— Μπᾶ, ποὺ νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση!... Ἕνας Γερμανὸς ἱππέας ἔρχεται καταπάνω μας!

Ὁ κ. Ζαμπουὲν μὲ μιὰ ματιὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν κρισιμότητα τῆς καταστάσεως:

— Θὰ ρίξω τὴ χειροβομβίδα, λέει μὲ θάρρος.

— Μὰ θὰ τὸν πετύχης;

— Ἐγώ;... Ἔχω σκοτώσει κι' ἔχω λαβώσει κὰν καὶ κὰν μὲ τὸ δίκαννό μου καὶ δὲν θὰ σκοτώσω κοτζὰμ καβαλλάρη μὲ χειροβομβίδα;

Τὸ ἐπιχείρημα ἦταν ἀτράνταχτο κι' οἱ δυὸ συντρόφοι του ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχτοῦν τὴν ἄποψή του. Πήδηξαν μέσα σ' ἕνα χαντάκι καὶ περίμεναν. Ὁ ἱππέας ἐρχότανε μὲ τὸ πάσο του γιὰ νὰ μὴν κουράση τ' ἄλογό του. Ὁ κ. Ζαμπουὲν μὲ μεγάλη ψυχραιμία περιμένει, καρατάρει κι' ὅταν ὁ ἱππέας βρισκότανε δέκα βήματα μακρυά του, βγάζει τὸν χαλκᾶ καὶ πετάει μ' ἐξαιρετικὴ χάρι τὴ χειροβομβίδα.

Μπάμ... σκάει ἡ χειροβομβίδα!... Χώματα, πέτρες, σύννεφο καπνὸς καὶ σκόνη, χαλασμὸς κόσμου. Ὁ ἱππέας χωρὶς νὰ πειραχτῆ, οὔτε αὐτὸς οὔτε τ' ἄλογό του, γυρίζει, τοὺς βλέπει, σπηρουνιάζει τὸ ζῶο του καὶ χάνεται σὰν ἀστραπὴ μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης, χαχανίζοντας διαβολικά. Ἀλλὰ τί μ' αὐτό; Τὸ χαχάνισμα τοῦ Γερμανοῦ ἱττέα δὲν ἐμπόδισε τὸν θρίαμβο τοῦ κ. Ζαμπουέν: Ὅταν κατακάθησαν τὰ χώματα, στὴ μεριὰ ἀκριβῶς ποὺ ἔσκασε ἡ χειροβομβίδα, ἕνας λαγὸς παρέδιδε τὸ πνεῦμα αἱμόφυρτος!

Ὁ κ. Ζαμπουὲν ἔννοιωσε νὰ τοῦ φυτρώνουν φτερὰ στὸ ἀμπέχωνο. Ἕνα κῦμα ἐνθουσιασμοῦ τοῦ πλημμύρισε τὸ στῆθος καὶ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ τραγουδάη τὴ «Μασσαλιώτιδα», λίγο φάλτσα βέβαια, ἀλλὰ ἐπιβλητικά, ἐπίσημα, θριαμβευτικά...

Εἶχε σκοτώσει τὸν πρῶτο του λαγό...